

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky ve věci

žalobců:

a) **Honební společenstvo Úžice**, IČO: 464 05 739

sídlem Nechybská 252, Sázava

b) **Myslivecký spolek Úžice Nechyba, z. s.**, IČO: 684 22 661

sídlem Úžice 38, Uhlířské Janovice

c) **obec Úžice**,

sídlem Úžice 38, Uhlířské Janovice

všichni zastoupeni advokátem Ing. Mgr. Bc. Václavem Holým

sídlem Na Příkopě 857/18, Praha 1

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje,

sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

za účasti

osoby zúčastněné na řízení: Benediktinské opatství Panny Marie a sv. Jeronýma
v Emauzích, IČO: 004 08 352

sídlem Vyšehradská 320/49, Praha 2

zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Petrem Hanzalem, LL.M.

sídlem Vyšehradská 320/49, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2022, č. j. 061884/2022/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2022, č. j. 061884/2022/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku každému z žalobců na náhradu nákladů řízení 13 365,40 Kč k rukám jejich zástupce Ing. Mgr. Bc. Václava Holého, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Soud v této věci řešil, zda orgány státní správy myslivosti postupovaly v řízení o uznání honitby v souladu se zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti, a to jak po procesní, tak po hmotné stránce.

Vymezení věci

2. Osoba zúčastněná na řízení (dále také „žadatel“) podala dne 24. 10. 2019 návrh na změnu honiteb, mezi nimiž byla mj. honitba Úžice, za účelem uznání vlastní honitby Černé Budy. Žalobci byli účastníky řízení: žalobce a) coby držitel honitby Úžice, žalobce b) coby uživatel této honitby a žalobkyně c) coby vlastnice některých honebních pozemků, o něž v řízení šlo.
3. Městský úřad Kutná Hora (dále též „městský úřad“) vydal dne 15. 12. 2021 rozhodnutí, č. j. MKN/1888949/2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž na základě návrhu žadatele rozhodl:
 - I. podle § 31 odst. 6 písm. c) zákona o myslivosti o zániku honitby Svatý Prokop (CZ2112202033), jejímž držitelem byly Lesy České republiky, s. p. (dále jen „Lesy ČR“);
 - II. podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti o změně hranic honitby Úžice (CZ2112110037), jejímž držitelem je žalobce a);
 - III. podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti o změně hranic honitby Rataje nad Sázavou (CZ2112110027), jejímž držitelem je Honební společenstvo Rataje nad Sázavou;
 - IV. podle § 29 ve spojení s § 17 a § 18 zákona o myslivosti o uznání nové honitby Černé Budy, jejímž držitelem je žadatel.
4. Proti tomu se žalobci odvolali. Namítali, že některé pozemky městský úřad zařadil do honitby Černé Budy nelogicky a některé pozemky v daném území naopak zcela opomněl. V důsledku toho nejsou pozemky tvořící honitbu Černé Budy souvislé a ve svém souhrnu nedosahují výměry pro vlastní honitbu požadované zákonem o myslivosti. Dále městskému úřadu vytýkali, že některé pozemky, jež mohou být z hlediska zákonných pravidel pro tvorbu honiteb součástí kterékoli z nich (tj. honitby Úžice, nebo honitby Černé Budy), přiřčnil k honitbě Černé Budy, aniž zohlednil vůli jejich vlastníků.
5. Žalovaný vydal dne 17. 5. 2022 napadené rozhodnutí, kterým prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že výrok II doplnil o další pozemky, které uvolnil z honitby Úžice. Výrok IV změnil tak, že tyto pozemky přiřčnil k honitbě Černé Budy. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

6. Proti napadenému rozhodnutí podali žalobce žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a domáhají se, aby je soud zrušil.

Žaloba

7. Žalobci namítají, že správní orgány rozhodly o změně honiteb Úžice a Rataje nad Sázavou bez návrhu vlastníka dotčených pozemků. To je v rozporu s § 31 odst. 4 zákona o myslivosti a s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“). Podle rozsudku ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015-49, je nepřipustné, aby správní orgány zahájily řízení o změně honitby *ex offio* (z moci úřední). Je třeba dodržet logickou posloupnost: nejprve se musí stávající honební společenstva pozemků v návrhovém řízení vzdát a teprve poté, až budou tyto pozemky z původní honitby vyvázané, může jiné (nové) honební společenstvo navrhnout uznání nové honitby na těchto pozemcích. Postup zvolený žadatelem, tedy podání žádosti o uznání nové honitby podle § 18 zákona o myslivosti s označením honebních pozemků, které byly v době podání žádosti součástí honiteb Úžice a Rataje nad Sázavou, označil NSS v citovaném rozsudku za nezákonný. Například pozemky p. č. 87/13, 93/12, 93/8, 93/11, 93/1 nebo 93/3 v katastrálním území Radvanice nad Sázavou nemohly být tímto způsobem uvolněny, protože ke dni podání žádosti nebyly ve vlastnictví žadatele jako držitele budoucí vlastní honitby. Řízení o žádosti v té podobě, v jaké byla podána, nemělo být vůbec zahájeno.
8. Dále žalobci namítají, že honební pozemky nesplňují podmínky pro vlastní honitbu stanovené v § 17 zákona o myslivosti. Nejsou totiž souvislé – není možné dostat se z jednoho na druhý bez překročení cizího pozemku. V § 17 odst. 5 zákona o myslivosti se stanoví výčet překážek, které způsobují narušení souvislosti. Ten je však jen demonstrativní. Judikatura dovodila, že takovou překážkou jsou i nehonební pozemky jiného vlastníka, případně souvislá zástavba (rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2008, č. j. 7 As 26/2006-72). Pozemky p. č. 237/2, 236/7, 207/1, 207/2, 207/3, 140/1, 140/3, 170/13, 170/20, 170/45, 170/43 a 170/44 v katastrálním území Radvanice nad Sázavou leží v intravilánu obce Nechyba v souvislé zástavbě. Některé z nich mají podle údajů v katastru nemovitostí využití *manipulační plocha*, některé z nich jsou dokonce oplocené *zahrady*, nebo *zastavěné plochy a nádvoří*. Jsou tedy ze zákona nehonebními pozemky [§ 2 písm. e) zákona o myslivosti].
9. S tím úzce souvisí i další námitka, že žadatel zahrnul do návrhu pozemky, které tam zjevně nepatří. Například v přechozím bodě uvedené pozemky buď vůbec nejsou honební, nebo postrádají souvislost s ostatními honebními pozemky žadatele (nenavazují na ně). Tvrzená výměra honebních pozemků tak neodpovídá skutečnosti.
10. Žalobci také namítají, že podíl pozemků přiřčených k honitbě z důvodu arondace (tj. zarovnání jejích hranic) je příliš vysoký. Podle § 18 odst. 4 zákona o myslivosti nesmí být vyšší než 10 % z výměry vlastních honebních pozemků žadatele o uznání honitby. Z rozhodnutí ale vyplývá, že rozsah vlastních pozemků žadatele činí 507,92 ha, přičemž rozsah přiřčených pozemků činí 515,96 ha. Zákonný limit je tedy zjevně překročen.
11. V souvislosti s arondací žalobci namítají též to, že správní orgány přiřčily k honitbě Černé Budy celou řadu honebních pozemků v rozporu s § 30 odst. 1 zákona o myslivosti. Podle něj je možno připojit honební pozemky, které netvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, zpravidla k té honitbě, s níž mají nejdelší společnou hranici. Judikatura a komentářová literatura však dovodily, že přiřčovaný pozemek musí mít vždy souvislost s některým z „honitbotvorných“ pozemků. V posuzované věci měly být těmito pozemky jen honební pozemky ve vlastnictví žadatele. Městský úřad však pro potřeby vyrovnání hranic

zohledňoval i pozemky ve vlastnictví České republiky užívané Lesy ČR, které již byly tímto způsobem přičleněny. Přičleňovat pozemky nikoli k honitbě, ale k již přičleněným pozemkům, zákon nedovoluje.

Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

12. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasí s tím, že by postupoval v rozporu se zákonem o myslivosti. V posuzované věci se jednalo o změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků ve smyslu § 31 odst. 4 tohoto zákona. Žadatel doložil, že došlo ke změně vlastnictví. V takovém případě musí správní orgán k žádosti vlastníka změnu honitby provést (jsou-li pro současně splněny další zákonné podmínky), aniž má možnost správního uvážení. To plyne i z rozsudku NSS ze dne 10. 10. 2014, č. j. 7 As 106/2013-40. Žalobci nesprávně odkazují na rozsudek NSS, který na věc nedopadá, protože se týká registrace nového honebního společenstva. V posuzované věci bylo třeba postupovat podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, což je speciální ustanovení, které stanoví odlišný postup.
13. Dále žalovaný uvádí, že honitba Černé Budy uznaná prvostupňovým rozhodnutím je tvořena souvislými honebními pozemky. Jak totiž plyne z § 2 odst. 2 písm. g) zákona o myslivosti, úzké pozemkové pruhy tuto souvislost nepřerušují, jestliže nejde o dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnými plochami. Výčet podélných překážek souvislosti je taxativní, nikoli demonstrativní. Jak uvedl městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí, celá krajina je do té míry fragmentovaná cestami, silnicemi nižších tříd a dalšími překážkami, že by pro domnělou nesouvislost bylo třeba zrušit většinu stávajících honiteb.
14. Žalovaný dále uvádí, že není pravda, že by podíl přičleněných pozemků překročil 10 %, protože většina pozemků nebyla přičleněna kvůli arondaci. Šlo o volné pozemky, které se uvolnily v souvislosti se zánikem honitby Svatý Prokop. S připojením svých pozemků Lesy ČR souhlasily. Uvedené omezení se navíc v posuzované věci neuplatní, protože – jak již bylo řečeno – se postupuje podle speciálního ustanovení – § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Obecné zásady pro přičleňování pozemků stanovené § 17 zákona o myslivosti správní orgány dodržely. Pozemky, které do honitby nepatří, do ní správní orgány nezahrnuly (např. pozemek p. č. 170/13 není ve výčtu pozemků vůbec uveden).
15. Konečně žalovaný uvádí, že důvodem k přičlenění pozemků byl řádný výkon práva myslivosti. Je třeba, aby od sebe byly honitby dostatečně vzdáleny a aby bylo území bez výběžků, s jasnými a v terénu zřetelnými hranicemi.
16. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
17. Osoba zúčastněná na řízení se zcela ztotožňuje s argumentací žalovaného. Dodala, že § 31 odst. 4 zákona o myslivosti nestanoví, že by se změna honitby nemohla týkat též honebních pozemků ve vlastnictví osob odlišných od žadatele. Smyslem řízení je ostatně vytvoření optimálních podmínek pro ochranu a rozvoj myslivosti, nikoli ochrana zájmů vlastníků dotčených pozemků. Souvislost honitby Černé Budy není přerušena nehonebními pozemky v Nechybě, protože honební pozemky obklopují celou obec, a tudíž pohybu zvěře nic nebrání. Žalobci opomíjí, že jde o řízení podle § 31 odst. 4, nikoli podle § 31 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti. Podle § 2 písm. o) zákona o myslivosti se Lesy ČR považují za vlastníka pozemků, na jejichž přičlenění k honitbě Černé Budy panuje shoda. Skutečnost, že v podané žádosti byly některé pozemky uvedeny omylem, nic nemění na správnosti rozhodnutí správních orgánů, kde již tyto pozemky uvedeny nejsou.
18. Osoba zúčastněná na řízení navrhuje zamítnutí žaloby.

Další vyjádření účastníků

19. Žalobci v replice zopakovali, že v řízení podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti nelze k honitbě, o jejíž změnu v řízení jde, přičlenit honební pozemky, jež jsou dosud součástí jiné honitby. Nejprve je třeba, aby byly z této honitby vyňaty. O to však v posuzované věci nikdo nepožádal – ani jejich vlastníci, ani sám žadatel (ten žádal pouze o vynětí pozemku p. č. 920/1 v katastrálním území Vlkančice z honitby Stříbrná Skalice). O změně hranic honitby Úžice tedy rozhodl orgán státní správy myslivosti *ex offio*, což je nepřípustné (rozsudek NSS sp. zn. 10 As 43/2015). Rovněž nebyla dodržena logická posloupnost řízení, protože nejprve je třeba pozemky z honitby vyjmout a teprve potom na nich lze uznat novou honitbu. Dále žalobci zopakovali argumentaci o nesouvislosti honebních pozemků, o příliš vysokém procentu arondovaných pozemků, způsobu přičleňování pozemků a o účelovém zařazení zjevně nehonebních pozemků do honitby Černé Budy.
20. Ve vyjádření k vyjádření osoby zúčastněné na řízení žalobci svou argumentaci zopakovali.
21. Osoba zúčastněná na řízení v reakci na to uvedla, že § 31 zákona o myslivosti upravuje obecně řízení o změně honitby. O změnu honitby osoba zúčastněná na řízení požádala. V rámci tohoto řízení může dojít k uvolnění honebních pozemků ze stávajících honiteb. Zákon žadateli neukládá, aby požádal o vynětí konkrétních pozemků ze sousedních honiteb. Žalobci odkazovaný rozsudek NSS sp. zn. 10 As 43/2015 se týkal jiné věci, nicméně z něj plynoucí požadavky na logickou posloupnost jednotlivých řízení podle zákona o myslivosti byly splněny i v právě posuzované věci (nejprve se rozhodlo o zrušení, resp. změně stávajících honiteb a poté o uznání nové honitby). Pokud jde o údajné překročení maximálního přípustného procenta pro arondaci, upozornila osoba zúčastněná na řízení, že jak pozemky ze zrušené honitby Svatý Prokop, tak pozemky uvolněné z honiteb Úžice a Rataje nad Sázavou byly k honitbě Černé Budy přičleněny na základě § 30 zákona o myslivosti coby volné pozemky. V případě honitby Černé Budy byl splněn jednak požadavek, aby žadatel vlastnil souvislé honební pozemky (toho lze dosáhnout i prostřednictvím přičleněných pozemků) a jednak požadavek, aby dosahovaly výměry minimálně 500 ha.

Posouzení žaloby

Splnění podmínek řízení a rozsah soudního přezkumu

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání opravných prostředků a má všechny zákonem požadované formální náležitosti. Proto žalobu věcně projednal. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a přezkoumal je v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
23. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť byly splněny podmínky podle § 76 odst. 1 s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

Správní orgány zvolily správný procesní postup

24. Soud se nejprve zabýval námitkou, že správní orgány pochybily po procesní stránce. Žalobci tvrdí, že o žádosti v té podobě, v jaké byla podána, nemělo být vůbec rozhodováno. V první řadě žalobci zpochybňují, že by zákon umožňoval, aby žadatel v žádosti o uznání honitby navrhl přičlenění pozemků, které nejsou v jeho vlastnictví a které jsou v okamžiku podání

žádosti součástí jiné honitby. Podle žalobců nelze v jediném řízení rozhodnout jak o uvolnění pozemků z existující honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, tak o uznání nové vlastní honitby, jejíž součástí jsou i ony uvolněné pozemky.

25. Dále žalobci namítají, že ty z pozemků, které správní orgány vyňaly z honitby Úžice za užití § 31 odst. 4 zákona o myslivosti a které nebyly ve vlastnictví žadatele, vůbec nemohly být na základě tohoto ustanovení vyňaty. Vynětí je totiž možné pouze na základě žádosti jejich vlastníků. Ti ovšem žádnou takovou žádost nepodali.
26. Podle § 18 odst. 1 zákona o myslivosti podává návrh na uznání honitby vlastník honebních pozemků [...] orgánu státní správy myslivosti. Splňuje-li návrh podmínky stanovené v § 17 tohoto zákona (obecné podmínky pro tvorbu honiteb – pozn. soudu), musí orgán státní správy myslivosti vydat rozhodnutí o uznání honitby.
27. Podle § 18 odst. 4 zákona o myslivosti může navrhovatel požádat, aby k honebním pozemkům dosahujícím minimální výměry byly přičleněny další souvislé honební pozemky jiných vlastníků, a to s uvedením důvodů tohoto přičlenění. Pokud se o přičlenění s těmito vlastníky dohodl, přiloží tuto dohodu k návrhu. [...]
28. V posuzované věci se jedná o uznání (nové) vlastní honitby Černé Budy. Mezi účastníky není sporné, že podle § 18 odst. 4 je možné k honebním pozemkům na žádost žadatele přičlenit i pozemky nových vlastníků. Žalobci však namítají, že pozemky vlastníků odlišných od žadatele, které prvostupňové rozhodnutí takto přičlenilo k honitbě Černé Budy, nebyly volné, protože byly součástí honitby Úžice. Podle rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015-49, totiž může honitbu na určitých honebních pozemcích vykonávat pouze jedno honební společenstvo (bod 15 rozsudku a tam citovaná judikatura). Aby tedy mohl být pozemek, jenž byl ke dni zahájení řízení součástí honitby Úžice (lhostejno, zda jej vlastnil žadatel, nebo jiná osoba), bylo jej třeba nejprve „uvolnit“ (tj. dosáhnout stavu, kdy přestane být součástí některé ze stávajících honiteb). K tomu zná zákon o myslivosti institut změny honitby, jež je obsažen v § 31 zákona o myslivosti.
29. Jak správní soudy opakovaně uvedly (např. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 As 245/2017-48, bod 17), ke změně honitby může dojít jen ze dvou důvodů. Prvým důvodem je, že změnu honitby vyžadují zásady řádného mysliveckého hospodaření (§ 31 odst. 1 zákona o myslivosti), druhým důvodem je změna vlastnictví honebních pozemků (§ 31 odst. 4 zákona o myslivosti). Naplnění hypotézy § 31 odst. 1 je na posouzení orgánu státní správy myslivosti, který z uvedeného důvodu může změnu honiteb na návrh jejich držitelů (případně jednoho z nich, nedojde-li mezi nimi k dohodě) povolit, přičemž zákon upravuje způsob, jakým má být taková změna provedena, a to vyrovnáváním hranic nebo výměnou honebních pozemků. Současně je v § 31 odst. 3 zákona o myslivosti stanoven korektiv maximální výměry, o jakou se nesmí žádná z dotčených honiteb změnit (o více než 10 %). Naproti tomu v případě žádosti o změnu honitby vyplývající ze změny vlastnictví honebních pozemků podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti zákon příslušnému správnímu orgánu prostor pro úvahu neposkytuje, nýbrž mu ukládá změnu provést, a toliko stanoví, k jakému datu tak má učinit. Podmínkou provedení požadované změny je však splnění dalších kogentních podmínek zákona, zejména podmínky, že honební pozemky tvořící honitbu spolu musí souviset (§ 17 odst. 5 zákona o myslivosti).
30. Zákon o myslivosti o spojování řízení nic neříká. Uplatní se tak obecná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Z jeho § 140 vyplývá, že správní orgán může spojit řízení (resp. vést společné řízení), pokud se týkají téhož předmětu nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv

nebo oprávněných zájmů účastníků. Zda bude vedeno více různých řízení, nebo jedno společné řízení je při splnění uvedených zákonných předpokladů na úvaze správního orgánu. Současně je třeba podotknout, že vedení více různých řízení v situacích, kdy by bylo stačilo vést řízení jediné, je obecně v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení (§ 6 odst. 2 správního řádu).

31. Spojováním řízení vedených podle zákona o myslivosti se zabýval i NSS v citovaném rozsudku sp. zn. 8 As 245/2017. V tehdy posuzované věci se jednalo o vedení jednoho řízení o změně honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti kvůli změně vlastnictví a současně o změně podle § 31 odst. 1 téhož zákona, protože (v pořadí první) změna honitby zapříčiněná změnou vlastnictví vyvolala potřebu dalších změn, aby bylo nové uspořádání v souladu se zásadami řádného mysliveckého hospodaření. NSS tehdy postup v uvedené posloupnosti aproboval jakožto logický a předvídatelný.
32. Pokud má soud aplikovat právě uvedená východiska na posuzovanou věc, konstatuje, že mezi účastníky není sporu o tom, že žadatel měl právo vyplývající z § 18 odst. 4 zákona o myslivosti v žádosti o uznání honitby požádat, aby k jeho pozemkům byly přičleněny další souvislé pozemky jiných vlastníků. Není sporné ani to, že jeden pozemek může být součástí právě jedné honitby. Samotná žádost o přičlenění pozemků k nově uznávané honitbě, které jsou v době jejího podání žádosti ještě součástí jiné honitby, ovšem v rozporu s touto premisou není. Přičleňované pozemky (mj. ve vlastnictví žalobců) totiž nebyly nikdy v průběhu řízení ani po vydání žádného z rozhodnutí součástí více honiteb. Tento nežádoucí a nezákonný stav nikdy nastat neměl (žadatel ani správní orgán neměli takové ambice) a ani nenastal.
33. Dále není sporu o tom, jakým způsobem lze docílit toho, aby pozemek, který je součástí určité honitby, její součástí být přestal. K tomu slouží institut změny honitby podle § 31 odst. 1 nebo odst. 4 zákona o myslivosti. V posuzované věci připadá v úvahu pouze § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, protože změny v honitbách jsou odůvodněny změnou vlastnictví (skutečností že větší množství pozemků přešlo do vlastnictví osoby zúčastněné na řízení-žadatele).
34. Soud nesouhlasí s názorem žalobců, že bez návrhu (souhlasu) vlastníků pozemků není možné vyjmout určitý pozemek z jedné honitby, aby se mohl stát součástí (nové) honitby, o jejíž uznání jde. Žalobci naznačují, že za užití § 31 odst. 4 zákona o myslivosti je možné vyjmout z honitby pouze ty pozemky, které jsou ve vlastnictví žadatele coby jejich nového vlastníka. U pozemků jiných vlastníků to prý bez jejich návrhu není možné. To však ze znění tohoto ustanovení nevyplývá. Předestřený právní názor žalobců by nedával smysl ani z hlediska účelu právní úpravy. Pokud by na něj soud přistoupil, zcela by tím vyprázdnil oprávnění žadatele o uznání nové honitby žádat o přičlenění pozemků jiných vlastníků v jiné situaci, než při uznávání nové honitby „na zelené louce“. A zásadně by to také omezovalo možnosti orgánů státní správy myslivosti spoluurčovat podobu honiteb tak, aby v nich byl zajištěn řádný výkon myslivosti. To by bylo v rozporu se základním východiskem tvorby honiteb – totiž že se tvoří pro zvěř, nikoli podle přání a potřeb jejich uživatelů a vlastníků honebních pozemků (rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2008, č. j. 1 As 43/2007-95).
35. Lze uzavřít, že není pravda, že správní orgány rozhodly o změně hranic honitby Úžice podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti ve vztahu k pozemkům vlastníků odlišných od žadatele *ex offio*, tj. bez návrhu. Vlastníci těchto pozemků totiž nebyli jediní, kdo byl oprávněn k podání takového návrhu. Návrh podal žadatel tím, že požádal o to, aby byly tyto pozemky připojeny k honitbě, o jejíž uznání žádal. Správní orgány tedy rozhodly na návrh žadatele.

Současně správní orgány nepochybily, pokud vedly řízení a rozhodly jedním rozhodnutím o změnách honitby (na základě změn vlastnictví honebních pozemků v honitbách Svatý Prokop, Úžice, Rataje nad Sázavou a Stříbrná Skalice) a o uznání vlastní honitby Černé Budy. Skutečnost, že tyto věci jsou předmětem správního řízení, pak musela být účastníkům řízení zřejmá, neboť takto byl předmět řízení vymezen již v oznámení o zahájení řízení ze dne 18. 12. 2020 (v němž městský úřad uvedl, že „zahajuje řízení ve věci uznání vlastní honitby Černé Budy dle § 18 zákona o myslivosti na základě změn vlastnictví honebních pozemků dle § 31 zákona o myslivosti“).

36. Současně soud konstatuje, že ze správního spisu je zřejmé, že procesní práva účastníků (mj. vlastníků pozemků dotčených požadovanou změnou) byla zcela zachována. Zejména jim orgán státní správy lesů doručoval písemnosti a jejich námitky vypořádal v prvostupňovém rozhodnutí (věcnou správnost soud nezkoumal, protože takovou žalobní námitka nikdo neuplatnil). Obdobně postupoval žalovaný v odvolacím řízení. To je pro hodnocení zákonnosti procesního postupu správního orgánu podstatné. Shodně k podobné otázce přistoupil i NSS v rozsudku sp. zn. 1 As 384/2020, v němž aproboval ne zcela korektní procesní postup orgánu státní správy myslivosti právě s odkazem na to, že účastníci mohli svá práva uplatnit v plné míře.
37. Námitka je nedůvodná.

Správní orgány postupovaly nezákonně, protože neuplatnily správní uvážení

38. Žalobci namítali, že pozemky, jež byly součástí honitby Úžice a nebyly ve vlastnictví žadatele, neměly být vůbec z honitby Úžice vyňaty a přiřčeny k nově vzniklé honitbě Černé Budy. Výše se soud vypořádal s tím, že po procesní stránce takový postup přípustný byl. Nyní se bude zabývat věcnou stránkou. Správní orgány ve svých rozhodnutích, jakož i ve vyjádření k žalobě opakovaně uvedly, že jakmile žadatel o přiřčení těchto pozemků požádal a současně splňoval podmínky pro uznání honitby, neměly správní orgány žádný prostor pro správní uvážení stran toho, jakou podobu bude ona nová honitba mít. Mají za to, že jim zákon nedával jinou možnost, než uznat honitbu v parametrech požadovaných žadatelem.
39. Žalovaný odkazuje na rozsudek NSS sp. zn. 7 As 106/2013. V něm se skutečně uvádí, že pokud nový vlastník požádá o změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků (§ 31 odst. 4 zákona o myslivosti), orgán státní správy myslivosti ji provede, aniž má prostor pro správní úvahu. Tento rozsudek ovšem dále vyložil Krajský soud v Ústí nad Labem, který v rozsudku ze dne 6. 5. 2020, č. j. 15 A 230/2017-29, body 37 a násl., připomněl, že i v takovém případě musí orgán státní správy myslivosti zkoumat, zda je podaná žádost v souladu se zásadami mysliveckého hospodaření, zejména (ale nejen) s pravidly pro tvorbu honiteb (§ 17 zákona o myslivosti). Cílem je, aby se ty honitby, z nichž budou pozemky vyňaty, nedostaly v důsledku provedených změn do rozporu s § 17 zákona o myslivosti, nebo s jinými hodnotami a zásadami mysliveckého hospodaření.
40. Dále je třeba rozsudek sp. zn. 7 As 106/2013, jehož se žalovaný dovolává, vykládat v kontextu rozsudku NSS sp. zn. 1 As 43/2007, který se týká právě uznávání honitby (§ 18 odst. 4 zákona o myslivosti). V tomto rozsudku NSS vyslovil, že správní orgán nemá jen mechanicky přisvědčit návrhu v té podobě, jak jej žadatel předložil, a ponechat stranou své vlastní uvážení. Pokud návrh na uznání honitby splňuje podmínky tvorby honiteb (tj. je dána souvislost honebních pozemků a jejich alespoň minimální výměra, srov. § 17 zákona o myslivosti), má žadatel právo na to, aby honitba byla uznána, ale nemůže už ovlivnit,

v jakém rozsahu se tak stane. Správní orgán tak může honitbu uznat ve větším než navrhovaném rozsahu (to jen se souhlasem držitele honitby) i v menším než navrhovaném rozsahu (to bez ohledu na jeho názor). Přitom dbá o to, aby vytvořil optimální podmínky pro ochranu a rozvoj myslivosti, což musí řádně odůvodnit.

41. V právě posuzované věci došlo ke změně honitby Úžice spočívající ve vynětí pozemků ve vlastnictví osob odlišných od žadatele pouze a jedině proto, aby se mohly stát součástí nově vzniklé honitby Černé Budy. Úvahám o tom, zda je namístě tyto pozemky vyjmout z honitby Úžice, tedy musí nezbytně předcházet jednak zkoumání, zda je vůbec možné je odejmout z honitby Úžice (zda nebude vzniklá podoba honitby Úžice v rozporu se zásadami mysliveckého hospodaření), jednak správní úvaha, zda je vhodné a namístě, aby se staly součástí honitby Černé Budy.
42. Z argumentace správního orgánu je zjevné, že neuplatnil ani úvahu o souladu navržených změn se zásadami mysliveckého hospodaření, ani své správní uvážení. Mylně se totiž domníval, že to není namístě a že musí podanému návrhu na uznání honitby bezezbytku vyhovět. Jeho rozhodnutí je proto nezákonné a v tom důsledku též nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje shora uvedené úvahy.
43. Toto pochybení správního orgánu je důvodem, pro který soudu nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit.

Ostatní námitky

44. Protože soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, bylo by předčasné, aby se nyní zabýval konkrétními parametry honitby Černé Budy. Ve svém dalším rozhodování totiž musí správní orgány uplatnit správní uvážení (o němž se dosud domnívaly, že je uplatnit nemohou), a proto je velmi pravděpodobné, že podoba honitby Černé Budy bude v novém rozhodnutí odlišná. Soud však pokládá za potřebné vyjádřit se alespoň obecně k některým sporným otázkám tvorby honiteb, protože patrně vyvstanou i v dalším řízení.

Aktivní procesní legitimace žalobců

45. V té souvislosti je třeba v první řadě zodpovědět otázku aktivní procesní legitimace žalobců ve vztahu k těmto námitkám. Obecně platí, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podle § 65 s. ř. s. podat ten, kdo byl rozhodnutím zkrácen na svých (veřejných subjektivních) právech. Rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS, upřesnil, že soudního přezkumu rozhodnutí se může úspěšně domáhat ten, v jehož právní sféře se napadené rozhodnutí negativně projevilo. U žalobních námitek vůči technickým parametrům honitby Černé Budy (výtky, že honební pozemky nejsou souvislé, že podíl pozemků připojených z důvodu arondace je příliš vysoký a že některé pozemky byly přičleněny v rozporu se zákonem) lze dotčení žalobců v jejich právní sféře dovodit jen s obtížemi. Žalobci nejsou v postavení dohlázečů nad dodržováním právních předpisů v oblasti tvorby honiteb. To je úkolem orgánů státní správy myslivosti. Sama skutečnost, že v sousedství honitby Úžice, k níž mají všichni žalobci vztah [žalobci a) a b) coby její držitel a uživatel, žalobkyně c) coby vlastnice některých honebních pozemků], vznikne honitba, která neodpovídá zákonem předepsaným parametrům, do jejich veřejných subjektivních práv nezasahuje. Nicméně v právě posuzované věci došlo napadeným rozhodnutím nejen k uznání nové honitby Černé Budy, ale též k vynětí pozemků z honitby Úžice, a to za tím účelem, aby se staly součástí nově vzniklé honitby Černé Budy. Pokud by tedy byla honitba Černé Budy mj. na pozemcích vyňatých z honitby Úžice vymezena v parametrech, které se přiči zákonu o myslivosti, pak jsou žalobci aktivně procesně

legitimování k uplatnění těchto námitek. Jak soud dovodil výše, není vyloučeno, aby správní orgány v řízení o uznání honitby podle § 18 odst. 4 zákona o myslivosti současně změnily sousední honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti a následně uvolněné honební pozemky připojily k nově vzniknuvší honitbě. Ovšem žalobci mají právo na to, aby se tak stalo pouze v případě, že nově uznaná honitba Černé Budy bude splňovat zákonné parametry. Jinak by uvolnění honebních pozemků z honitby Úžice postrádalo jakýkoli smysl.

46. Žalobci tedy k uplatnění těchto námitek aktivně procesně legitimováni jsou. Proto se k nim soud v obecnosti vyjádří.

Souvislost honebních pozemků

47. Žalobci namítají, že honební pozemky v honitbě Černé Budy nejsou souvislé, jak to požaduje § 17 zákona o myslivosti. Jsou totiž přerušeny zástavbou a nehonebními pozemky v obci Nechyba. To sice nejsou pozemky, které by byly výslovně uvedeny ve výčtu překážek v § 17 odst. 5 zákona o myslivosti, ale ten je podle žalobců jen demonstrativní. Podle žalovaného a osoby zúčastněné na řízení jde o výčet taxativní a k žádnému přerušení souvislosti nedochází.
48. Podle § 17 odst. 5 zákona o myslivosti spolu honební pozemky tvořící honitbu musí souviset. I pozemky jinak vyhovující pojmu souvislosti však nelze začlenit do jedné honitby, pokud tvoří překážku pohybu zvěře nebo jsou pro ni nebezpečím, například dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnou plochou.
49. Žalobci mají pravdu v tom, že výčet překážek souvislosti obsažený v § 17 odst. 5 je demonstrativní. To vyplývá v první řadě z jazykového výkladu tohoto ustanovení – zákonodárce v něm užil slova *například*. Zjevně se tedy jedná o příkladný výčet, což potvrzuje i judikatura. V rozsudku ze dne 25. 4. 2007, č. j. 22 Ca 442/2004-56, dospěl Krajský soud v Ostravě k témuž závěru a dodal, že u každého pozemku, který není v tomto výčtu uveden, je třeba individuálně a se zřetelem ke všem okolnostem případu zkoumat, zda netvoří překážku pohybu zvěře či zda pro ni není nebezpečím.
50. Pro úplnost soud dodává, že § 17 odst. 5 zákona o myslivosti – navzdory formulačním nedokonalostem, na něž poukázal NSS v rozsudku ze dne 15. 11. 2007, č. j. 9 As 69/2007-86, – dopadá jak na honební, tak na nehonební pozemky. Překážku souvislosti může tvořit jak pozemek honební (např. plocha vodní nádrže, jako tomu bylo v právě citované věci), tak nehonební (např. zástavba, jak bude řečeno dále). Zda určitý pozemek přerušuje souvislost honebních pozemků, nebo ne, to je třeba posoudit v každé věci individuálně.
51. Správní soudy se v minulosti konkrétně zabývaly i otázkou, zda zastavěné pozemky představují přerušení souvislosti honebních pozemků. Přitom postupovaly zcela v duchu zásady formulované Krajským soudem v Ostravě, že je třeba tuto otázku v každém případě posoudit individuálně. Krajský soud v Brně se v rozsudku ze dne 7. 2. 2006, č. j. 29 Ca 141/2004-42, zabýval případem honitby, kterou zástavba přetínala – vedla od jedné hranice k druhé hranici na protilehlé straně. Jinými slovy, kvůli zástavbě nebylo možné se dostat z jedné části honitby do druhé. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že v takovém případě není souvislost honebních pozemků dána. Jeho závěr potvrdil i NSS v rozsudku ze dne 17. 4. 2008, č. j. 7 As 26/2006-72.
52. Odlišnou situaci posuzoval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 2015, č. j. 9 A 104/2011-44. Jednalo se o případ, kdy se nehonební pozemky nacházely uvnitř honitby (tedy byly zcela obklopeny honebními pozemky). Ale tato „enkláva“ nijak nepřerušovala

souvislost honebních pozemků, protože bylo možné je jednoduše obejít a tak se dostat z jednoho honebního pozemku na druhý. Tato honitba podle městského soudu požadavek souvislosti honebních pozemků formulovaný § 17 odst. 5 zákona o myslivosti splňovala.

53. Konečně je třeba připomenout že – jak vyslovil NSS v již citovaném rozsudku sp. zn. 9 As 69/2007 – smyslem § 17 odst. 5 zákona o myslivosti je zákonný požadavek, aby pozemky začleněné do jedné honitby byly z důvodu ochrany v honitbě chované zvěře souvislé, a to proto, aby se zvěř mohla volně pohybovat v prostoru celé honitby, aniž by byla vystavena nebezpečí při pokusu překonat eventuální překážku v pohybu.
54. Citovanou judikaturu lze shrnout tak, že není na závadu, pokud jsou do honitby zahrnuty i nehonební pozemky, případně honební pozemky, na nichž jsou pro zvěř určité překážky. Aby však bylo splněna podmínka souvislosti honebních pozemků, pak je třeba, aby tyto pozemky nebránily pohybu zvěře, tj. aby bylo možné dostat se z jedné části honitby do druhé. To je třeba posuzovat v každém jednotlivém případě individuálně. Soud pokládá za předčasné činit závěry o tom, zda honitba Černé Budy, jak byla vymezena v rozhodnutích správních orgánů, podmínku souvislosti splňuje, protože její podoba se v dalším řízení může ještě změnit. Z žalobních námitek i z prostého pohledu do mapových podkladů je však zřejmé, že s ohledem na tvar honitby je z hlediska dodržení souvislosti honebních pozemků potenciálně problematická její nejužší část, jež propojuje severní a jižní část honitby Černé Budy. Kdyby nebyla prostupná, nemůže honitba požadovaného tvaru naplnit podmínku souvislosti. V tomto nejužším místě se nachází obec Nechyba, což prostupnost ještě více komplikuje (je tam řada nehonebních pozemků – zástavba, oplocené zahrady apod.). To musí mít žalovaný v dalším řízení na paměti a otázkou prostupnosti této části honitby (zda může zvěř Nechybou projít, nebo ji obejít) se důkladně zabývat a vypořádat námitky žalobců.

Podíl pozemků připojených v důsledku arondace

55. Žalobci namítají, že podíl pozemků, které byly přičleněny k honebním pozemkům žadatele, je příliš vysoký.
56. Podle § 18 odst. 4 zákona o myslivosti může navrhovatel požádat, aby k honebním pozemkům dosahujícím minimální výměry byly přičleněny další souvislé honební pozemky jiných vlastníků, a to s uvedením důvodů tohoto přičlenění. Pokud se o přičlenění s těmito vlastníky dohodl, přiloží tuto dohodu k návrhu. Jestliže se navrhovatelé budoucích sousedních honiteb dohodnou o vzájemné výměně honebních pozemků, která co do jejich výměry nemusí být stejná, předloží tuto dohodu k návrhům. Pokud provádí přičlenění orgán státní správy myslivosti z vlastního podnětu, může se tak stát jen se souhlasem držitele honitby. Celkový rozsah výměn a přičlenění, které se provádějí k vyrovnání hranic, nesmí být vyšší než 10 % výměry vlastních honebních pozemků navrhovatele honitby.
57. Uvedené ustanovení umožňuje, aby se k pozemkům navrhovatele honitby přičlenily i další pozemky jiných vlastníků. To se může stát na základě dohody vlastníka pozemku s navrhovatelem, nebo z iniciativy orgánu státní správy myslivosti. Důvody pro toto přičlenění mohou být různé. Přitom platí, což mezi účastníky není sporné, že podíl pozemků přičleněných z důvodu vyrovnání hranic (arondace), nesmí překročit 10 % výměry vlastních honebních pozemků navrhovatele. Žalobci tvrdí, že v posuzované věci byl tento limit překročen.
58. V právě posuzované věci městský úřad výrokem IV prvostupňového rozhodnutí uznal honitbu Černé Budy, přičemž k vlastním pozemkům žadatele připojil pozemky jiných

vlastníků z několika důvodů. Za prvé na základě dohody s Lesy ČR, která je součástí správního spisu (v tabulce obsahující výčet pozemků však v kolonce *Důvod přiřčení* uvedl, že jde o „volné pozemky“). Za druhé připojil volné pozemky, které předchozími výroky uvolnil mj. z honitby Úžice (ve výčtu pozemků rovněž uvedeno jako „volné pozemky“). A za třetí připojil některé pozemky z důvodu arondace (ve výčtu pozemků označeno „arondace“). Na str. 19 prvostupňového rozhodnutí se nachází tabulka, z níž lze zjistit, kolik hektarů z celkové výměry honitby Černé Budy představují vlastní pozemky žadatele a kolik pozemky přiřčené. Z prvostupňového rozhodnutí však nelze zjistit, kolik hektarů bylo přiřčeno právě z důvodu arondace, a proto nelze ověřit, zda bylo *dodrženo pravidlo, že nesmí přesáhnout 10% výměry vlastních honebních pozemků navrhovatele*. V tomto ohledu je prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné, přičemž tento nedostatek neodstranilo ani napadené rozhodnutí.

Přípustnost přiřčování pozemků k pozemkům již přiřčeným

59. Žalobci namítají, že § 30 odst. 1 zákona o myslivosti sice umožňuje k honitbě připojit jiné honební pozemky, ty však musí mít souvislosti s některými z pozemků, který tvoří honitbu („honitbotvorných“ pozemků). V posuzované věci jde o honitbu vlastní, a proto jsou těmito pozemky jen pozemky ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Nikoli pozemky Lesů ČR, které byly k této honitbě přiřčeny. Přiřčovat pozemky k pozemkům, které byly již k honitbě tímto způsobem přiřčeny, totiž zákon nedovoluje.
60. Podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti honební pozemky, které netvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přiřčení orgán státní správy myslivosti zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přiřčení.
61. Ze znění citovaného ustanovení nevyplývá zákaz přiřčovat k již přiřčeným pozemkům. Nevyplývá ani z rozsudku NSS ze dne 27. 4. 2017, č. j. 2 As 169/2016-49, na který se odvolávají žalobci. V něm NSS sice řešil otázku výkladu § 30 zákona o myslivosti, zabýval se však primárně kritérii, jimiž se orgán státní správy myslivosti řídí při přiřčování honebních pozemků. Problematiku „přiřčování k již přiřčenému“ výslovně neřešil. Ovšem z jeho závěrů podle přesvědčení soudu implicitně vyplývá, že se NSS nedomnívá, že by zákon vyžadoval, aby všechny přiřčené pozemky měly společnou hranici s některým z pozemků, který tvoří honitbu, k níž jsou přiřčovány. V bodě 18 citovaného rozsudku totiž NSS shrnul právní úpravu tak, že zákon předpokládá, že „*existují-li pozemky, které netvoří vlastní ani společenstevní honitbu, správní orgán na návrh nebo z úřední povinnosti tyto pozemky přiřčení k již existující honitbě. Zákon předpokládá, že správní orgán bude primárně postupovat tak, že celek nepřiřčených pozemků přiřčení k té honitbě, s níž má tento celek nejdelší společnou hranici.*“ (zdůrazněno krajským soudem). Pokud tedy NSS počítá s tím, že se bude podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti přiřčovat více pozemků (jejich celek), pak zjevně netrvá na tom, aby každý pozemek z onoho celku sousedil s některým z „honitbotvorných“ pozemků.
62. Žalobci se dovolávají komentářové literatury k § 30 zákona o myslivosti, podle níž „*musí mít přiřčovaný pozemek vždy souvislost s některým z ‚honitbotvorných‘ honebních pozemků.*“ (Komentář k § 30. In PETR, B. a kol. Zákon o myslivosti. Komentář. Praha. Wolters Kluwer ČR, 2015, dostupné v systému ASPI). Tento závěr však není nijak rozveden ani odůvodněn, a proto mu soud nemůže s ohledem na shora uvedené přisvědčit.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

63. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, proto je podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud neshledal důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť žalovaný může případné vady prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení odstranit a případně změnit prvostupňové rozhodnutí. Tento postup má přednost před zrušením prvostupňového rozhodnutí a vrácením věci správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení (viz rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS).
64. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Musí tedy opětovně posoudit žádost osoby zúčastněné na řízení při vědomí toho, že musí uplatnit správní uvážení, pokud jde o podobu honitby nad rámec jejích pozemků. Může ji tedy uznat jak v menším, tak ve větším rozsahu, přičemž se musí zabývat tím, zda je výsledná podoba jak honitby Úžice i honitby Černé Budy (jakož i dalších honiteb, jichž se změna dotkne) v souladu se zásadami řádného mysliveckého hospodaření (v podrobnostech viz body 38-42 tohoto rozsudku). Současně se bude řídit právním názorem, který soud vyslovil ve vztahu ke kritériu souvislosti honebních pozemků (bod 47 tohoto rozsudku), maximálnímu podílu pozemků připojených k honitbě z důvodu arondace (bod 55 tohoto rozsudku) a přípustnosti přičleňování k již přičleněným pozemkům (bod 59 tohoto rozsudku).
65. Soud neprovedl důkazy navržené žalobci. Naprostá většina z nich je součástí správního spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Mapou zastavitelného území Úžic-Nechyby a snímky mapy téže obce soud důkaz neprovedl, protože s ohledem na to, že napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost, nehodnotil konkrétní parametry honitby Černé Budy.
66. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným žalobcům náhrada nákladů řízení náleží. Tyto náklady sestávají v první řadě z odměny advokáta, jejíž výpočet se řídí § 12 odst. 4 advokátního tarifu, podle něhož pro společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob platí, že advokátovi náleží za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %. Odměna za jeden úkon právní služby při zastupování tří osob činí tedy 7 440 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 12 odst. 4 advokátního tarifu]. Výše odměny za tři úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby a repliky podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu] činí 22 320 Kč. Vyjádření žalobců k vyjádření osoby zúčastněné na řízení učiněné dne 15. 8. 2022 nepokládá soud za účelný úkon. Žalobcům totiž nic nebránilo, aby toto vyjádření učinili společně s replikou podanou dne 12. 8. 2022. Písemnosti, na které reagují (vyjádření k žalobě a vyjádření osoby zúčastněné na řízení), totiž už měli k dispozici (od 18. 7., resp. 1. 8. 2022). V replice a ve vyjádření ze dne 15. 8. 2022 navíc opakují stejnou argumentaci.
67. Vedle odměny přísluší zástupci žalobců rovněž náhrada hotových výdajů odpovídající třem paušálním částkám po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a náhrada daně z přidané hodnoty v sazbě 21 % z částky 23 220 Kč, tj. 4 876,20 Kč, neboť zástupce žalobců je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková odměna zástupce činí 28 096,20 Kč.
68. Dále soud žalovanému uložil nahradit žalobcům vynaložené soudní poplatky za podání žaloby ve výši 3 000 Kč, celkem tedy 9 000 Kč, a za podání návrhu na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč, celkem tedy 3 000 Kč. Poplatek za podání návrhu na přiznání

odkladného účinku je třeba pokládat za účelně vynaložený náklad i v případě, že nebyl úspěšný (srov. KOCOUREK, Tomáš. Komentář k § 60. In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, 1104 s.).

69. Žalovaný je povinen zaplatit každému z žalobců náhradu nákladů řízení ve výši 13 365,40 Kč (40 096,20 Kč/3) do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jejich zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, užitého na základě § 64 s. ř. s.).
70. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil. Rozhodl proto, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. října 2023

Lenka Bursíková, v. r.
předsedkyně senátu